virkelige Liv for at bekæmpe den store Synd, som hedder Arbejdsløsheden. Den bekendte Vestkystpræst *Morten Larsen* sad engang i en Have og talte om »at have Gud med sig.«

— Ja, sagde en religiost interesseret Kreaturpranger, vi skal have Gud med os, naar vi dor.

— Ogsaa mens vi lever, sagde *Morten Larsen.*

— Naa—h, sagde Prangeren betænkelig, tage Gud med sig paa et Marked, det kan nu ihvertfald ikke betale sig.

— — —

Men hvormange alvorlige Kristne taler ikke om det politiske Liv ligesom denne Pranger om Markedet? Jeg kan kun gentage, at Arbejdsløsheden er den største Synd og Uretfærdighed. Som Kristen maa jeg kræve, at den fjernes, — tro paa, at den *kan* fjernes. For troede jeg ikke det, da vilde Kristendommens Budskab om et Retfærdighedens, Broderskabets og Fredens Rige jo ikke være andet end — en smuk Drøm.

— — —

Det er stærke nye Strenge, der begynder at klinge paa Kirkens gamle Harpe.

Pastor *Svelmø Thomsen,* Betlehemskirken, har sin Virksomhed i et udpræget Arbejderkvarter:

— I femten Aar har jeg været Præst paa dette Sted, og i al den Tid har vi kun i et halvt Aar — under Højkonjunkturen — været fri for Arbejdsløsheden, saa jeg kan af sørgelig Erfaring vidne, at det er tom Tale, at Arbejdsløsheden skulde være et forbigaaende Krisefænomen. En Række Familier har alt i Aarevis været ude i Arbejdsløsheden. I de sidste 3—4 Aar er Kaarene blevet trangere og trangere for dem. Nu er alle Ressourcer sat til, og nu er man helt nede paa Bunden.

— Hvor virker Arbejdsløsheden haardest? spørger vi.

— Først og fremmest paa Ungdommen. Det er ved at være Reglen denne, at naar en Læredreng bliver udlært, bliver han uvægerligt arbejdsløs. Det er jo fortvivlet. Han gaar i Lære, har det tidt drøjt, hviler som en Byrde paa Hjemmet, glæder sig til at blive udlært, blive sig selv, staa paa egne Ben. Endelig er han Svend, og straks med det samme bliver han arbejdsløs — *midt i Livets vanskeligste Alder* — ved de 18—19 Aar — kastet ud mellem Fristelser, som mange af os andre vilde have svært ved at staa for — — det er næsten til at undres over, naar en saadan ung Mand ikke ødelægges.

— De unge vil altsaa gerne arbejde?

— Ja — bare de kan faa noget. Jeg har set unge udlærte Mennesker, der gik arbejdsløse, tage Plads paany som Læredrenge inde i Byen — bare de kunde komme i Arbejde paany. En hel Del af de udlærte gaar over i Budstillingen — en uhyre fortvivlet Chance, dels fordi de faar saa lidt for det, dels fordi de derved sætter deres Fagdygtighed til. En Drejer f. Eks., der har gaaet arbejdsløs i et halvt Aar, kan være bleven formelig umulig i Faget, og noget lignende gælder en Række andre Fagarbejdere. Den uddannede Fagarbejder har jo Kultur — ofte fuldt paa Højde med Akademikeren — og den gaar tabt, naar den ikke vedligeholdes. Det er ikke vor Skyld, naar disse unge Mennesker redder sig fra Undergang.

— Et andet Sted, hvor Arbejdsløsheden rammer særlig haardt, er blandt Mændene i den modne Alder fra 45 til 50 Aar. Naar saadan en Mand kommer ud i Arbejdsløshed, er det næsten umuligt for ham at komme ind igen. Han har kun Haabet om lidt Reparation hist og her, hver 8. eller 14. Dag — indtil han endelig langt om længe kan naa at faa sin Aldersrente.

— Men det Sted, slutter Pastor Svelmø Thomsen, hvor Arbejdsløsheden rammer allergrusomst, er blandt Familierne med de mange Børn. Hvad her præsteres af Heltegerninger, i Retning af Sparsommelighed, Udholdenhed og Opofrelse, er Ting, som man næppe vilde tro muligt. Det er som man stundom gribes af Skamfuldhed og ond Samvittighed over at sidde her i smukke, gode Stuer, mens man ser sine nødstedte Sognebørn stuve sig sammen en hel Familie i eet fattigt Kammer.

— Nej, slutter Pastor Svelmø Thomsen, i den nuværende Krise kan vi alle have vor Skyld; men de Arbejdsløse selv, det er dem, der har mindst Skyld deri, og er samtidig dem, der rammes haardest.

Pastor *Bjerregaard,* Samuelskirken, har sit Barndomshjem paa Vestkysten, fjærnt fra alle sociale Kampe, derovre, hvor Sognets Børn lever i den trygge Forestilling, at der er Arbejde og Plads til enhver, som vil arbejde.

Han fortæller om, hvor hurtigt han blev kureret for disse falske Vestkyst-Forestillinger, da han kom til Hovedstaden som theologisk Student, og siden har hans Præstegerning i Arbejderkvarteret brutalt kastet ham ind i den sørgelige Virkelighed.

— Som Præster, siger Pastor Bjerregaard, kommer vi jo med ind i det, der er Familiens evige Spænding: Faar vi Arbejde? — eller ej? — — — Jeg har mere end een Gang oplevet det triste Syn at se en rask, frisk Mand og Familieforsørger bryde sammen i Graad, fordi alle Døre var lukkede. Og der sidder jeg som Præst og kan ikke hjælpe.

Naar Pastor Bjerregaard siden har besøgt sit Hjem paa Vestkysten, har det lydt sært i hans Øre at høre de gamle Røster:

— Der er Arbejde til alle dem, som vil arbejde. Lad dem bare komme herud til os paa Landet.

Og han tager dem paa Ordet:

— Godt, har han sagt. Jeg kan lige omgaaende skaffe jer baade 2—3 Familier og fler — — — men straks har Folk saa trukket Følehornene til sig.

Det er paa Tide, siger Paster Bjerregaard, at Menighederne alvorligt forstaar, at Kristendommen ikke er for det evige Liv alene, men ogsaa for dette Liv, — forstaar hvilken ubarmhjertig og ukristelig Uret Arbejdsløsheden er, — — at det er en Samvittighedssag, at der skaffes Arbejde til alle arbejdsvillige Hænder, og at de der uden egen Skyld er arbejdsløse, selvfølgelig skal hjælpes af Samfundets fælles Husholdning — uden at skulle drives paa Fattigvæsnet.

Pastor *Ege,* Jakobskirken, fortæller hvorledes han selv er udgaaet af Underklassen, og i den fornemme Latinskole har prøvet at faa Ordet »Proletarunge« smidt efter sig med en Lussing, og siden som Præst har fundet sin naturlige Plads og Arbejdsfelt i Underklassens Rækker.

— Arbejdsløsheden er en Skamplet paa Samfundet, siger han, og skal og maa fjernes, og Skatteyderne har ingen Ret til at hyle op over Bekostningerne derved. Prof. *Warming* fastslaar, at Skatteydere op til 10,000 Kr.s Indtægt i Øjeblikket faar fuld Valuta for deres Skat i Form af en Række Goder: Skole, Orden, Sikkerhed, Bekvemmelighed osv. og de med Indtægterne paa over 10,000 Kr. faar trøste sig ved, at havde de ikke levet i dette Samfund, men paa en øde Ø, saa havde de overhovedet ikke kunnet tjene deres store Penge.

— Den nuværende ganske ubarmhjertige Samfundsorden slaar ikke længere til. Det er et Konkurrencens og Begærlighedens Samfund, hvor alt gaar paa Slump, ligesom man kan rive sig til om det. Det er ved at blive forstaaet helt op i de saakaldte »højere« Samfundslag. Her sad hos mig en Dag en hæderlig og veltjent gammel Mand, en Kontorchef. Hans Firma var bleven knust af Konkurrencen. Nu stod han der paa bar Bund, uden Arbejde, gammel og hjælpeløs — over de Treds — og pludselig forstod han, hvad for et ubarmhjertigt Samfund han havde levet i.

(Fortsættes).

Úr Føroyum.

Tórshavn.

Thorshavns Byraad.

Fredag d. 28.—10. holdt Byraadet ordinært Møde. Fraværende var: Clementsen, Evensen, Heinesen og Mitens.

Til Behandling forelaa 14 Sager, hvoraf særlig fremhæves:

Andragende fra Højskolen om Gadebelysning fra Statsvejen til Skolen, samt Andragende om Vejanlæg til samme. Byraadet var enigt om, at Strækningen fra »Hotel Thorshavn« og udefter trængte til Gadelygter og sendte derfor Andraget til Elektricitetsudvalget. Det andet Andragende, der egentlig ikke var mindre end 5 Aar gammelt, sendtes til sine Forgængere i Teknisk Udvalg.

Indstilling fra Teknisk Udvalg om Anskaffelse af en Blæselampe og et Smelteapparat til Vandledningsarbejdet, til en Pris af ca. 500 Kr., bevilgedes.

Henstilling fra Valdemar Lütken om at andrage Regeringen om at et Beløb paa ca. 14000 Kr., der stod tilbage paa Vejanlægget Thorshavn—Kirkebø maatte blive benyttet til at skærve denne Vejstrækning, vedtoges.

Andragende fra R. Long og S. Matrass om Benyttelse af Lokale i Komuneskolen til Aftenundervisning, blev imødekommet under Forudsætning af at Sagen sendtes til Skolekommissionen, da denne havde beklaget sig over at være forbigaaet ved Udlaan af Skolens Lokaler. (Der er altsaa Liv i den.) Sagen blev iovrig drøftet en Del. Johannes Joensen ønskede at faa oplyst hvad Eleverne havde at betale til de forskellige Kursus, og mente at naar Kommunen lod Lokale, Lys og Varme gratis, saa maatte det blive meget billigt for Deltagerne. Debess mente at Kommunen slap meget billigt i Forhold til Kommuner i Danmark og andre Lande, hvor Kommunerne ikke alene holdt Lokale med Lys og Varme men ogsaa lønnede Lærerne, der vilde holde Aftenskole for Ungdommen, og hvis en saadan Ændring kunde blive gennemført her, saa vilde han stemme for den, for saa vilde Ungdommen kunne faa fri Undervisning, og det maatte jo være Idealet.

Et Andragende fra Daniel Olsen om at erholde et Areal til Opdyrkning var noget enestaaende i sin Art, idet det gik ud paa at faa et Jordstykke, som er udlagt til Johannes Joensen, og som han ikke ønsker at afstaa. Arge var glad over, at Spørgsmaalet blev rejst, og fremhævede, at der jo henlaa flere udlagde Trøstykker som manglede Hegn, og han mente, at Byraadet burde tage denne Anledning til at faa rejst dette Spørgsmaal, saaledes at man kunde faa en Ordning med de forskellige Borgere, som havde faaet Jordstykker til Opdyrkning, men som endnu ikke havde indhegnet eller dyrket disse.

Sagen sendtes til Udvalget for Kasse- og Regnskabsvæsen.

Teir sum sjólótust

av »Riddarinum«, vóru jarðaðir á Seydisfirði, og komu sum mangir aðrir Føroyingar, ið latið hava lív sítt í stríðnum fyri hús og heim í tí islandska havið, at vera ímillum teir nógvu ið funnu hava sítt hvíldarstað í Íslandi. Hitt íslendska havi, eins og onnur høv, hevur fevnt mangan raskan Føroyingin, sum ikki kom til hvíldar í vígdari jørð, men blivu á kirkjugarðinum mikla.

Seydisfjarðarblaðið »Hænir« skrivar 8. oktober:

»Hinir føroysku sjómannennirnir ið sjólótust av »Riddarinum« fóru til gravar hósdagin. Stór mannfjold av Seydisfirði, manningin av Riddarinum og øðrum skipum, ið inni lógu, fylgdu.

Í kirkjuni talaði sóknarpresturin gripandi og væl, og tók til yrking Sig. Eggertz: »Alfaðir ræður«. Aftan á taluna var sungin sálmurin »Ált eins og blomstrið eina«. Kisturnar vóru prýddar við kronsum og blómutyssum frá Seydisfirðingum, og býráðsformaðurin hevði eftir samtykt býráðsins sent krans býarinnar vegna. Frá vognunum, sum fluttu kisturnar til kirkjugarðsins veitraðu fløggini á hálvari stong. Hetta var sár og hátíðarlig stund, tá frændir okkara soleiðis vóru fluttir til teirra síðsta hvíldarstað í íslandskari mold«.

Skaldið mikla.

Hans A. Djurhuus er í hesum døgum úti fyri at vera umklandraður vegna tey áramál, sum hann hevur drivi sítt skaldaryrki. »Dimma« boðar frá, at hann hevur verið skald í 25 ár, og P. A. í »Krossinum« bedýrar, at tað eru 26 ár síðani skaldið steig »Pegasus«.

Okkum kunnugt byrjaði hann á heilt ungum árum, mest sum í dreingjaárum. Frá teimum døgum livur ímillum eldri fólk enn á døgum eitt kvæði, sum H. A. Djurhuus yrkti í 1897.

Sangurin, sum henda yrkingin mest má nevnast, snúgvar seg um ein væl kendan Havnamann, sum eitt kvøldið kom heim við kenning, og av teirri ársøk at hjúnini ikki samdist av tí allarbesta hetta kvøld, tí maðurin var drukkin, yrkti H. A. Djurhuus ein sang um hendingina, sum varð skriviaður niður á eitt pappír, og síðani stappaður inn igjøgnum lyklaholið; og á henda hátt kom maðurin at lesa kvæði um seg sjálvan. Sangurin var vanliga sungin av ungdóminum um Áarstovuleiðina:

En Aften Fa'er Jóa kom Hjem fra en Svir,
Hurra!
Mo'er Nicla hun mente han havde en Gir.
Hurra!
Hun Døren slog i med et vældigt Spetakel,
saa stod derude paa Trappen den Stakkel.
.
.

Og eftir hesum at døma, átti skaldið at hildið 25-ára jubileum fyri 5 árum síðani, men eitt 30-árs gildi var væl vert at hildi.

De færøske Typografer

har under Forretningsfører Sørensens (Dansk Typograf Forbund) Ophold her paa Færøerne, benyttet Anledningen til at danne en Sammenslutning, der er resulteret i Oprettelsen af en Afdeling for Færøerne af Dansk Typograf Forbund.

Afdelingens Bestyrelse bestaar af Poul Karbeck Mouritsen, Bethuel Ziska Jensen og Erling Isholm.

Jubilæum.

Den 1. November fejrede J. Waagstein 25 Aars Jubilæum som Lærer og Organist. Jubilaren var Genstand for megen Opmærksomhed i Dagens Anledning. Tidlig paa Morgenstunden stillede »Havnar sangfelag«s Medlemmer og hilste Jubilaren — Sangforeningens Dirigent — med Korsang.

Enker og Faderløse.

Hr. Redaktør! De anmodes om at give Plads for nedenstaaende.

Der er for Tiden Røster fremme, der mener, at Kommunerne ikke opfylder deres Forpligtelser overfor Enker og Faderløse med Hensyn til Enkekassen. En Kendsgerning er det, at stræng og lang er Rettens Gang, naar enkelte forsøger at tage sig af saadanne Forurettede, for at fremskaffe dem det, der tilkommer dem efter Loven. Og ligger ikke en stor Del af Skylden i, at Forstanderskaberne misbruger de gode sociale Love? Jeg tror helst, at det hænger saaledes sammen.

At Enker og Børn ikke kender Loven og end mindre den Methode, hvorefter de kan kræve sine Rettigheder, er en Selvfølge, men at Kommuner benytter sig heraf, er en saa uhøvisk Optræden, at sligt næppe har været kendt før. Jeg henstiller derfor til vore socialdemokratiske Førere, ogsaa Dem Hr. Redaktør, om at lade dette meget vigtige Spørgsmaal undersøge, da det er muligt, at det i flere Kommuner end den ene gaar for sig paa den Maade, at Enker og Faderløse ikke faar sin fulde tilkommende Ret.

Ærbødigst
Bygdarmaður.

*

Det er beklageligt, at vi i 1927 skal være ude for, at der klages over Kommunernes Stilling til Enker og Faderløse, da Stillingen for saadanne, der har mistet Forsørgerne, er fortvivlende nok i Forvejen; og det ligger langt under almindelig Menneske Medfølelse, at Kommuner stikker saadanne ulykkelige Menneskers Ret under Stolen. — Men det er vel ogsaa et Udslag af, at der sidder forkerte Mænd i Forstanderskaberne; Mænd der ikke ved, hvad det betyder at sidde i smaa og trange Kaar, med en stor Familie uden Forsørger. Og dette uden Forsørger er desværre altfor kendt paa Færøerne, men Medfølelsen synes ikke at være saa udbredt, herom vidner den indsendte Notits.

Hvad mon Gubberne i Forstanderskabet kunde tænke sig at falde tilbage paa, hvis Kommunen mistede sine Forsørgere?

Vi tillader os at henvise til Enkebørnsloven, Lov af 4. Marts 1918 og Lov Nr. 127 af 30. Marts 1920, hvorefter der tilkommer en Enke aarlig 200 Kr. for hvert Barn under 4 Aar, 160 Kr. for hvert under 12 Aar og 120 Kr. for hvert under 14 Aar.

§ 2 i Loven siger: »Underholdsbidraget udbetales til vedkommende Enke kvartalsvis,